

ADVENTI ELMÉLKEDÉSEK

2016

2016. november 27-től december 24-ig, advent első vasárnapjától karácsonyig.

A vasárnapi elmélkedéseket az „Érted vagyok”-ból vettük át.

Bevezető gondolatok

Körülöttünk a világ mozog, lüktet, változik. Lüktetés a nappalok és az éjszakák változása, a tél, tavasz, nyár ős végtelen körforgása és a szívverésünk nagyon is véges dobbanása. A teremtett világ ritmusához igazodik az ember ritmusa is. Ideje van a szántásnak, vetésnek, aratásnak. Keressük a kapcsolatot az anyagon túli, szellemi világgal, s a vallási életünknek is kialakítottuk a ritmusát. Minden évben elérkezünk az adventhez. Felületes szemlélő unalmasnak is mondhatná, „minden évben ugyanaz”. Pedig dehogyan. Minden évben más és más. A természet rendje szerint hosszú távon azok maradnak életben, és hosszú távon azoknak az utódai, akik valami többet, jobbat tudnak, mint a fajtársaik. Jobban alkalmazkodnak az időjárás szélsőségeihez, vagy a megváltozott táplálkozási viszonyokhoz, vagy ügyesebben elbújnak a ragadozók elől stb. Valamiben mások, mint a többiek. Nem rosszabbak, hanem jobbak. Akár tetszik, akár nem, az ember esetében is működnek a természet törvényei. Hosszú távon azoké lesz a Föld, akik jók, akik jobbak. És mivel a létezésünknek szellemi, lelki dimenziói is vannak, a jobba levésünk ezeken a területeken dől el.

Különösen aktuálisak Jókai Anna író szavai: *„ebben a többé-kevésbé tévedésekkel teletűzdelt kis életünkben hogyan tudunk szellemünkben, lelkünkben egyre magasabb lépcsőfokra lépni.”*

Az adventi időszak arra is alkalmas, hogy elmélkedjünk. Testvéreink elmélkedései, színes gondolatcsokrai segítsenek bennünket megtalálni, „hogyan tudunk szellemünkben és lelkünkben egyre magasabb lépcsőfokra lépni.”

Balogh Laci, *Debrecen*

2016. november 27. – Advent 1. vasárnapja
Úrjövét – Mt 24,37-44

Az egyházi év lezárult a világvég-történettel és a „Mindenség királyának” ünnepével. Mivel kezdődhet az új év? A liturgia embereinek fejével gondolkodva csakis az Úrjövettel, mely a világ végén érkezik el.

1) Az Emberfia eljövetele

Három Úrjövetről szól az Írás: Jézus születése karácsonykor, kinek-kinek az Úrral való találkozása az ember halálakor, és az Emberfia visszatérése a világ végén.

Ez utóbbi az ószövetségi Hénok könyvben szereplő Emberfia, aki a végítélet végrehajtója az egész emberiség felett. Ő a Máté evangéliumában a dicsőséges trónjára ülő Király, a juhok (jó) és kosok (gonoszok) szétválasztója, és a mennybe, illetve a pokolra küldője (Mt 25,31-46).

Az apokaliptikus esemény ebben az evangéliumi részletben új képpel bővül, hasonlatként a vízözön borzalmas pusztításának képét idézi. Pontosabban a vízözön előtti felelőtlen viselkedést, ami olyan, mint Noé napjaiban volt. Miközben Noé bárkát épít, a nép éli a maga gondtalan életét, és csak akkor kapnak észbe, amikor jön a vízözön, és elsodorja őket, valamennyit. Erre elhangzik a felszólítás: „Virrasszatok tehát, mert nem tudjátok, mely napon jön el Uratok!”

2) Tolvaj?

Új, furcsa kép is szerepel a történetben, az Emberfia eljövetelének összehasonlítása a tolvaj képével. „Ha tudná a házigazda, mikor jön a tolvaj, nem engedné betörni őt”. A figyelmeztetés: az Emberfia érkezését sem tudja senki, ezért mindig készen kell állni érkezésére.

A félelemkeltés zavar engem az apokaliptikus képben, és ebben a tolvajképben is. Féljete, rettegjete, állandó félelemben éljete, mert érkezik az örök bíró, aki elvégzi a végső leszámolást rajtatok.

3) A szerető Isten

Ugye mindannyian tudjuk, hogy Jézus nem erről a vérengzős, igazságosztó és bosszúálló Istenről beszélt nekünk? Az örömhír prófétája és tékozló fiú apjának képe messze távol áll ettől a borzadálytól!

Kérdezem: A halálunk óráján, akár a világ végén miért is változna meg a Szeretet Istene velünk szemben? És az ő követe, a názáreti Jézus, aki azért jött, hogy bűnösöket megmentse, mitől változna át ítélő bírává?

Az én Istenem, az én Jézusom nem a tolvajként érkező apokaliptikus, végítélkező Isten, hanem a Jó Pásztor.

– Emlékezzetek az elbitangolt bárányra és a Pásztorra, aki utánamegy az elkóboroltnak. És megtalálva azt, nyakába veszi bárányát, hogy visszavigye a közös akolba! (Lk 15,3). Vagy stílusosan fogalmazva, odaviszi báránykáját a betlehemi Gyermekek jászlához!

Kovács László, Budapest

2016. november 28. hétfő

Iz 4, 2-6   **Zs 121**   Mt 8, 5-11

„Az Úr megőriz jártadban-keltesben...”

Nagyon szép ez a zsoltár és olyan megnyugtató! Jó tudni, hogy Isten, aki megteremtette nekem az eget és a földet, azóta sem alszik, mert szünet nélkül őriz engem. Figyelme egy pillanatra sem lankad: akár jól mennek a dolgom, akár rosszul, akár gondolok Rá, akár nem, Ő védelmez. Nem engedi, hogy botladozzék a lábam. Azt nem mondja, hogy nem lesz rögös az utam, vagy nem lesznek nehézségeim, de azt megígéri, hogy ezek közepette is vigyáz rám és akármerre visz az utam („jártadban-keltesben”), megőriz. Nem kell másfelé keresni a megoldást, ebben a nyúlfarknyi zsoltárban ötször hangzik el, hogy az Úr az, aki az oltalmazóm. („a segítség az **Úrtól** jön”, „az **Úr** védelmez”, „az **Úr** megóv”, ...stb)

Nagyon nehéz ezt elhinni, mikor azt látom, hogy az világ tele van gondokkal és sokszor még a saját kis életemmel kapcsolatban is úgy érzem, hogy Isten igazán segíthetne jobban ebben-abbán, ha már mindenható. Pedig soha nem ígérte, hogy majd megszünteti a gondjaimat. Azt viszont mondta, hogy velem lesz és segít, hogy az egyes helyzeteket a lehető legjobban meg tudjam oldani. Tud erőt, türelmet, kitartást és bölcsességet adni és arra is van hatásköre, hogy a legnagyobb nehézségeket is úgy fordíthassa, hogy a végén azt érezzem: Isten egész idő alatt a tenyerén hordozott...

Jó lenne végre tényleg rábízni az életemet!

Szikszainé Csiky Mártus, *Budapest*

2016. november 29. kedd

Iz 11,1-10; Zs 71; Lk 10,21-24

„...a Föld tele lesz az Úr ismeretével...”

A mai olvasmány és az evangélium közös kulcsszava az „ismeret”.

Jézus a Szentlélekkel elelve azért ad hálát, mivel a jóságos Isten, a szerető Atya ismeretét át tudta adni tanítványainak, akik ezzel az örömhírrrel járták előtte a városokat, falvakat. És ez az ismeret nem okosságot, bölcsességet jelent, hanem Jézus bensőséges tapasztalatát az Atyával való közvetlen kapcsolatáról, a szeretet élet megtapasztalásáról. Ennek az ismeretnek a befogadásához mély bizalomra és nyitott szívre van szükség.

Izaiás a messiási időről jövendöl. Amikor nem lesz erőszakosság, gonoszság, ártás, ahol méltányos ítélet lesz a szegényeknek, ahol ma még elképzelhetetlen békesség és egyetértés lesz (farkas – bárány, áspiskígyó – kisgyerek). Ezt az Úr Lelkével elvelt Felkent hozza el, mégpedig azzal, hogy általa a „föld úgy tele lesz az Úr ismeretével, mint ahogy betöltik a vizek a tengert”.

Nem steril tudásról, hitről, vallási ismeretről van szó, hanem az Istenben megtapasztalt végtelen szeretetnek a földi élet mindennapjaiban történő alkalmazásáról.

Nem véletlen, hogy imája után Jézus egy törvénytudónak magyarázza el, hogy mit jelent Isten ismerete: ugyanúgy essen meg a szíve a rászorulón, mint azt az irgalmas Istenben tapasztalta, megismerte.

Remélhetőleg Isten ismerete számunkra sem teológiát (Istenről szóló tanítást) jelent elsősorban, hanem egy belső tapasztalatot a végtelenül és feltétel nélkül szerető Atyáról.

Jó lenne ezt az ismeretet árasztani magunk körül szavainkkal, de még inkább a szeretet tetteivel, remélve, hogy a messiási kor idilli világából egyre több válik valósággá, amikor Isten országa épül a mi közreműködésünkkel is.

Csiky Lajcsi, *Budapest*

Keresztury Dezső: Esti imádság

Ó, milyen vak homályba futnak
kik nélküled indulnak útnak.
A kezemet nézem: leszárad;
szívem sívó homokkal árad.

Valamikor kézen vezetted;
szökni akartam, nem engedted,
csend volt szívemben és a csendben
szavad szólt csak, mindennél szebben.

Én Istenem, hívj vissza engem!
Magam maradtam, eltévedtem.
Légy bátorságom, bizodalمام;
ó, légy úrrá megint Te rajtam!

2016. november 30. szerda - Szent András apostol ünnepe

Róm 10,9-18; Zs 18A; Mt 4,18-22

„...emberhalászokká teszlek titeket...”

Imponálónak tűnik, ahogyan Simon és András, Jakab és János, mindent odahagyva követik Jézust. Mégis elgondolkodtató, hogy életükben ez már nem az első meghívás. Keresztelő János tanúságtétele kapcsán András már korábban utána ment Jézusnak, sőt testvérét, Simont is elvitte hozzá.

A mai ünnep szentje kapcsán úgy tűnik, hogy a Krisztus követésére szóló meghívás nem feltétlenül egy pillanat műve. Talán érdemes számba vennünk, kik voltak, akik közvetítésével a meghívás eljutott hozzám, illetve, mik voltak azok az események, melyek segítettek elköteleződni. Nagyon szimpatikus számomra, ahogyan András, amint meglátja Jézusban az Isten Bárányát, ezt elsőként, azonnal megosztja a testvérével. Nem véletlen, hogy az apostolok között két testvérpár is akad. A rokoni kapcsolatok, a vérségi kötelékek segíthetnek a lelki kapcsolatok erősödésében is, jó esetben javára válnak közös elköteleződésünknek.

Szoktam hálát adni az Úrnak azokért, akik Hozzá vezettek?

Noha igaz lehet a mondás, hogy „senki sem próféta a maga hazájában”, mégis eszembe jut, hogy közeli hozzátartozóim számára is tanúságot kell tennem, hozzájuk is küldetésem van?

Tudok olyan lelkesen beszélni nekik Jézusról, mint annak idején András, hogy testvérem, rokonom elinduljon Hozzá?

Szent András ünnepe talán azért is esik mindig az adventi időszakra, mivel kettős meghívása volt. Mindannyian több adventet is megélünk, s mindegyik egy újabb felszólítás, egy újabb meghívás, hogy lezárj egy évet, és még szorosabban kapcsolódj Jézushoz, vállalkozz még tudatosabban követésére és hirdetésére, légy igazi emberhalász.

Csikyné Edit, *Budapest*

2016. december 1. csütörtök

Mt 7,21.24-27

„... mindenki, aki hallgatja a szavaimat és követi azokat, hasonló az okos emberhez, aki a házát sziklára építette. Szakadt a zápor, jöttek a folyamok, fújtak a szelek és nekizúdultak a háznak. De az nem dőlt össze, mert az alapjait sziklára rakták.”

Sokszor azt hiszi az ember, hogy már megközelíti azt, amit róla elképzelt a Mennyei Atya. De új helyzetben olyan gyarlón és tehetetlenül, méltatlanul viselkedek, magam se értem, miért vagyok érzéketlen, önző, vagy gyenge. Hiába vannak fogadkozások és újrakezdések. Ha egyik területen növekedek a szeretetben, csalódottan visszacsúszok mindennapi megpróbáltatásokban. Nem kell zápor se, hogy megingassa jól fölépített világomat. Micsoda szikla az, amire építettem az életemet? Nem a szikla a hibás! Ilyenkor rájövök, hogy önérzetből húztam föl a falaimat, és túlságosan magamra számítottam. Felületes imák és üres fohászkodások, amik nem mélyítik el az Isten-kapcsolatot. Minden viszonyt állhatatosan kell ápolni – nincs bérletem az Isten Országába. Csak a minél jobb összhang tesz igaz emberré: ha minden nap az Istenbe kapaszkodva próbálok jobbá válni. Egyik oldal sincs meg a másik nélkül, mert ha egyoldalú a kapcsolat, előbb-utóbb kárát látja a másik oldal is.

Mennyei Atyám, szilárdan szeretnék Hozzád tartozni, hogy magam is megerősödjek. Segíts, hogy ne a kérésre várjak, észrevegyem a támaszra szorulókat, és Téged tudjalak neki megmutatni akkor is, és úgy, ha ő azt nem is akarja, és nem tudja, mire van szüksége. Ha van bennem a Tőled kapott erőből, akkor ezt a harmóniát tudom kisugározni. Az már maga jel, hogy így érdemes, Hozzád kell tartozni és Rád kell építeni.

Benyhe Zsuzsa, *Budapest, Madrid*

2016. december 2. péntek

Iz 29,17-24; Zs 26; Mt 9,27-31

Azon a napon a vakok szemei látni fognak

Vajon Jézus Isten fiaként, isteni személyként, tudta, hogy a két vak nem fogja követni utasításait, hogy kifejezett kérését megszegve nem fognak engedelmeskedni neki? A kérdés végső soron a Megváltó természetére vonatkozik: vajon Jézus mindentudó volt? Erre még az egyházatyák, az egyháztörténet nagy teológusai sem teljesen ugyanazt a választ adják, nem is beszélve a különböző keresztény gyülekezetekről.

Vajon Jézus minden egyes esetben pontosan tudta, hogy egy adott tettének, egy-egy mondatának milyen következményei lesznek? Nem valószínű, hogy pont mi fogunk tudni megnyugtató választ adni erre a közel kétezer éves kérdésre. De egy biztos: nekünk, Krisztus mai követőinek nincs meg az a lehetőségünk, mint a vakoknak. Akkor is meg kell próbálnunk követni Jézus tanítását, ha nehéznek látjuk, vagy adott esetben más, mint amit saját eszünk szerint csinálnánk.

Balogh Máté, *Debrecen*

2016. december 3. szombat

Iz.30,18 – 21, 23 – 26. Zsolt. 146. Mt.9,35 – 10,1. 6 – 8.

Megkegyelmez az Úr, ha hozzá kiáltasz. Jézus munkatársaivá válni.

Az első fontos momentum a mai igerészekben az Úr viszonyulása a tökéletlen, bűnre hajló, önön magát tévelygéseiből kivezetni nem tudó emberhez: az irgalom és a kegyelem.

A karácsonyi ünnepkörben ez a legszebb és legreményteljesebb üzenet: az Úr szeme rajtunk, ismer minket, nem hagy egyedül. Amikor nagy a baj, nagy a sötétség - aminek a létrejöttéhez persze leginkább mi emberek asszisztáltunk - akkor követet küld, hogy legyen, aki segít eltájékozódni.

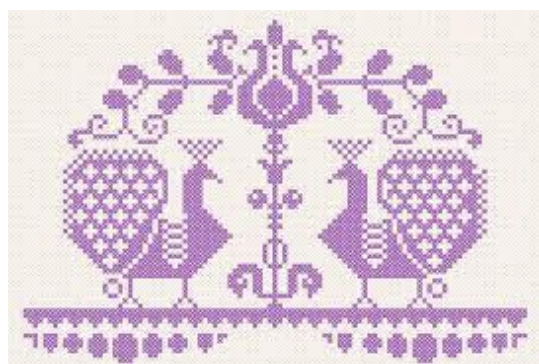
A Mt. 9.36-ban sokatmondó kép a pásztor nélküli juhnyáj az emberek azon közösségéről, amelyik saját sorsa vezérlésében megfáradt, elkeseredett és összezavarodott. Jézus ilyen állapotban találja kortársait, de azt gondolom, hogy a helyzet ma sem jobb. Az evangéliumból kiderül, hogy mit bízott Jézus azokra a tanítványaira, akik munkatársaivá szegődtek. Nagyon konkrétan elmondja nekik a továbbítandó üzenetet, és hogy mit és hogyan tegyenek. Azután felhatalmazza őket. Ő biztosan tudta, hogy mi alapján esett a választása az említett tizenkettőre.

De vajon nekünk, ha szintén az ő munkatársai szeretnénk lenni, miben kell megfelelnünk?

A legfontosabbnak az irgalomra való képességet érzem. Irgalmas az tud lenni, aki már sokat csalódott önmagában, őszintén látja saját gyarlóságait, látja embertársát is nehéz helyzetében, és tudja, hogy ő sem jobb azon embertársánál, aki vétett. Az irgalomban a jogosnak látszó harag helyét a tudás veszi át.

A buddhizmusban boddhiszattváknak nevezik azokat a gyakorlókat, akik azért dolgoznak önmagukon, hogy minden élő lénynek javára váljanak. Tehát nem pusztán azért, mert jobban akarják megélni az életüket. Nem pusztán biztonságban levők, sikeresek vagy szeretettek akarnak lenni, hanem áldássá szeretnének válni. Ezért csatlakoznak egy mesterhez, akire alázattal rábízják magukat és egy olyan közösséghez ahol ebben támogatják egymást. A mester nem javasolja a tanítást, gyógyítást addig, amíg valaki ezen az úton komolyabb eredményeket nem ér el. Pl. ha valakit zavaró érzései, mint amilyen a büszkeség, irigység – féltékenység, vágyak, félelem, kapzsiság, harag még nagyon megzavarják, mert nincs ezek működésének tudatában, az nem ítélni józanul. Aki még nem lát tisztán, az mire tanít másokat? Merre vezet másokat? Hogyan tart meg másokat? Könnyen megeshet a végén, hogy nem hoz, hanem visz. Nem ad, hanem elvesz.

Tehát fontos a tisztánlátás, az önmagunk ismerete. A szándékok, késztetések, a gondolatok, az érzések tisztázása. A folyamatos tanulás. Elméletben és gyakorlatban egyaránt.

Orbán Ági, *Felsőzsolca*

2016. december 4. – Advent 2. vasárnapja
Mt 3,1-12 – Első üzenet: új felismerés

A próféta üzenete ez: aki Istent be szeretné fogadni, annak új felismerésre kell térnie. Mert a régi nem működik. A régi hittel, elképzelésekkel, vallási gyakorlatokkal nem lehet már Istent követni. Vagy nem a valódi Istent. Nekünk meg azt kell megkérdeznünk magunktól – itt, ebben a bűnbánó időben –: Érezzük-e azt, hogy befogadtuk Istent, vagy, hogy Isten él bennünk? És a valódi Isten él-e bennünk?

Nehéz itt eligazodni, hogy milyen Isten a valódi. Hiszen Istenről sok mindent hitt, gondolt, beszélt és hitetett el az ember, a vallások, az egyházak. Isten a csipkebokorban így határozta meg önmagát: „Vagyok, aki vagyok.” Nem vagyok más, csak önmagam. Nem vagyok: uralkodó, király, varázsló, gazdag ember, bíró. Csak önmagam vagyok, aki a szeretet. Mi pedig uralkodónak, királynak, varázslónak, ítélkező bírónak akarjuk látni és láttatni őt. Hogy miért? Talán mert magunkból indulunk ki, és a tapasztalatokból. Aki nagy, hatalmas, az csak Úr lehet.

Megtérni csak abban lehet, hogy Istenről azt gondoljuk, és csak azt gondoljuk, hisszük és hagyjuk megtapasztalni, ami valóban Ő. Amikor Jézus bevonult Jeruzsálembe, nem a laktanyák előtt prédikált az erőszakmentességről, nem a bordélyok előtt moralizált, és nem a gazdagok palotáinak ajtaját törte be. Egyedül a templomban okozott ribilliót. Pontosan tudta, ha ott rend van, magyarán a valódi Isten lesz a középpontban, akkor megoldódik, helyére kerül a katonák, utcalányok és gazdagok sorsa is. Ha Isten a helyén van az ember életében, minden más is a helyére kerül.

Növelj bennünk a hitet! – kéri Jézust Lukács evangéliumban a tanítványok. Hiszen ők is az új felismerést akarják: többet, teljesebbet, igazabbat. Ma már ez is aktuális: követhetőbbet. Ezzel kifejezik minden ember alapvető vágyát: egyre közelebb szeretnének kerülni Istenhez. Viszont azt látjuk, hogy ez nem igaz, az emberek nem akarnak Istenhez közel kerülni. Legalábbis az arányok egyre rosszabbak.

Miért? Alapvetően azért, mert az embernek kettős természete van, egy égi és egy földi. Az égi természete szeretné átalakítani (Istennek tetszővé tenni) a földit, a földi ember meg védekezik ez ellen. Sőt egyre jobb védekezési mechanizmusokat dolgoz ki, természetesen nemcsak önmaga, hanem számos embert meghatározó tényezőn (agymosásokon) keresztül.

Az égi ember (a teremtett isteni rész bennünk) azt akarja, hogy a földi énünk – ahogyan élünk – az égi énünket tükrözze. A földi énünk pedig kifejlesztette a védekezés mechanizmusait. Ez az ego bennünk. Bármit tesz az égi énünk, visszapattan az ego páncélján. Nem az ego a rossz, hanem ahogyan ma és egyes embereknél működik.

Az tér új felismerésre, aki hajlandó rést ütni a saját személyisége kulturálisan és vallásilag is meghatározott páncélján. Levenni a páncélt nagyon nehéz, de ki lehet nyitni, és engedni, hogy beáradjon Isten teremtő Lelke. A próféta nagyon vallásos embereket szólított fel erre: akiknek az élete Isten és a törvény körül forgott, s akik gondosan vigyáztak arra, hogy ne vétsenek az előírásokkal ellen. Tehát ez a felszólítás nem a hitről szól, hogy idáig ebben hittél, most pedig higgy ebben és ebben. Hanem változtasd meg a gondolkodásodat, tudatosodj. Ez a folyamat nem víz, hanem tűz az ember életében.

Garay András, *Dunakeszi*

2016. december 5. hétfő

Lk 5,17-26

A béna meggyógyítása

A történetben résztvevő művelt emberek, abban a tudatban vannak, hogy a beteg ember /az Isten/ jogos ítéletét viseli. Gyerekkoromból emlékszem, hogy az emberrel történő bajokat szintén büntetésként, vagy /az Isten/ jó szándékú figyelmeztetéseként vették, valami véték miatt. A templomok falain pedig sok-sok hálaadó táblácskát olvashatunk, amin megköszönnek egy-egy gyógyulást Jézus vagy, valamelyik /Szent/ közbenjárására. És akik nem gyógyulnak ki a nyavalyájukból? Kegyhelytől-kegyhelyig, böjttől-böjtig és mégsem? Apácská/?/? Hogyan van ez?

A büntető és *hektikusan* megbocsátó istenképű teológia még mindig világhódító útját járja. És ez az /igehely/ támogatja is ezt. Azért, mert azt láttatja, hogy a béna betegsége valóban igazságos büntetés. A megbotránkoztatást csak a megbocsátásra való jézusi jogosultság váltja ki, és a gyógyítás is az illetékességet igazolja. Apácská? Ez tévesen áthagyományozott emlék, vagy a jézusi tudatfejlődés egy lépcsőfoka?

Biológiai létünk féltése természetes, megérthető, érvelhető. Az egészségre, teljességre való vágy, törekvés, valamint az ezt elvesztéstől való félelem nagyon erős. Jézust legalább megérinti az ember küzdelme, és megszánja, kevés neki korának válasza. Felvállalja a személyes kapcsolatot, még ha kockázattal is jár. Nem a maga félelemaltatására használja ezt a keresést. Emberecske? Kilépsz-e istenfüggőségedből?

Ujvári Józsi, *Érd*

2016. december 6. kedd

Mt 18, 12-14

Az eltévedt bárány

A Szentírási rész egy kérdéssel kezdődik: Mit gondoltok?

Én azt gondolom, hogy a Mennyei Atyánk nagyon szeret minket válogatás nélkül és nagyon fontosak vagyunk Neki.

Mennyire így vagyunk mi is a szeretteinkkel! Sőt messzebb megyek, a személyes tárgyainkkal, értékeinkkel: ha elvesztünk valamit, őrült keresésbe kezdünk, és az mindennél fontosabb lesz, és mikor megtaláljuk, nagy öröm lesz úrrá rajtunk.

Hálás vagyok Neked Mennyei Atyám, hogy annyira szeretsz, és hogy küzdesz értem, hogy el ne tévedjek és „egy se vesszen el a kicsinyek közül”!

Amen

Habos Gabi, *Érd*

2016. december 7. szerda

Máté 11, 28-30

Máté evangélista saját maga is gyökeresen átélte, és egészen az alapjaiban rengette meg az Ő életét ez a hívás, hogy jöjjetek énhozzám mindnyájan, és vegyétek magatokra az én igámat. Hiszen vele éppen ez történt. Otthagyta a vámszedőasztalt, otthagyta a pénzt, amivel el kellett volna számolnia. Az egész egzisztenciát, mindent, amiben bízott, és követte Jézust. Ő átélte, amit itt írásba foglalt. Ismerjük Zakeust, aki szintén felhagyott régi életével és Jézust választotta. Megérett a bűnbánatra, megtérésre, hiszen figyelt Jézus hívó szavára. Nekünk is ezt kellene tennünk. Jöjjetek énhozzám, vagyis látszódjon is rajtatok a meggyőződésetek. Látszódjon az élet konkrét dolgainak változásában. Kifejeződhet abban, hogy átrendeződnek életünkben a prioritások. Isten dolgaival törődni elsődlegesen.

„Vegyétek magatokra igámat” azért, mert erre nekünk van szükségünk. Ez egy páros iga. Gyertek mellém, húzhatjátok velem együtt. Így nyer értelmet az, hogy tanuljátok meg tőlem a szelídséget, alázatosságot. Elhordozta bűneink terhét a kereszten. És azután társnak hív minket, hogy aki fáradt, meggyötört, és azt se tudja, merre menjen, az nyugodtan menjen Ővele, csendesedjen le Őmellette. Olyan szoros közösségben, aminél szorosabb nem létezik, Ővele egy igában. Részt venni Isten dolgaiban, az ő munkatársa lenni. Ezek azok a dolgok, amire Isten mindannyiunkat teremtett.

Habos Tomi, *Érd* („Ér” közösség)

2016. december 8. csütörtök

Ter 3,9-15; Zs 97; Ef 3-6 11-12; Lk 1, 26-38

Szűz Mária szeplőtelen fogantatása

Első olvasásra a szentírási idézetek közül bennem a két nő maradt meg:

Éva – bűnbe vivő, irányító, csábító „ősanya” – büntetést kap.

Mária – alázatos, nem kételkedő, engedelmes „szűz anya” – megtisztelő, nagy feladatot kap, a legszebb női feladatot.

Vajon abban a pillanatban Mária belegondolt, hogy ez mivel fog járni számára? Abban az időben, abban az erkölcsi miliőben? Ennek ellenére zokszó nélkül engedelmeskedik: „Az Úr szolgálója vagyok, teljesedjenek hát be rajtam szavaid.” Micsoda alázat, belenyugvás, hit! Nem lehetett véletlen, hogy az Úr Őt választotta. Én lehetnék kiválasztott egy hasonlóan nagy volumenű feladatban?

Óhatatlanul elgondolkodom: Milyen élethelyzetem van, amiben nehézkesnek vagy lehetetlennek tartom, hogy engedelmeskedjek? Mennyire vagyok meggyőzhető?

„Istennél semmi sem lehetetlen.” Máriának elég volt ennyi... Nálam elég lenne? Elég?

Valószínűleg ezt az egy tézist kell elfogadnunk és minden rendben lesz.

Elfogadom? Elhiszem? Higgym el!

Győrfyné Király Cili, *Budapest*

2016. december 9. péntek

Mt 11,16-19

A nép konoksága

Ebben a Szentírási részben Jézus a néphez szól, mégpedig egy konok néphez, nemzedékhez.

A népet a piacon tanyázó gyerekekhez hasonlítja, akik odakiáltják pajtásaiknak:

- furulyáztunk, de Ti nem táncoltatok,
- siránkoztunk, de nem zokogtatok...

Eljött János, nem eszik és nem iszik, azt mondják rá: Ördöge van.

Eljött az emberfia, eszik-iszik, és azt mondják rá: lám a falánk – borissza ember, a vámosok és a bűnösök barátja! A bölcsességet azonban a művei igazolták.

Ha jobban belegondolunk, mi is kerülhetünk és kerülünk is hasonló helyzetbe. Minket is megítélnék döntéseink miatt, s a konok emberek bele tudnak kötni mindenbe, tudjuk jól: miért van rajtad sapka, miért nincs?

Viszont arra kell nagyon törekednünk, hogy a kimondott szavunkat, cselekedeteinket igaznak ismerjék el, mert csak így tudunk hitelesek, és elfogadottak maradni a világ előtt!

Habos Tomi, *Érd* („Ér” közösség)

2016. december 10. szombat

Sir 48,1-4.9-11

„Illés próféta jött ezután; tűzhöz volt hasonló, - a szava lángolt, mint a fáklya -, éhínséget hozott rájuk, és megfogyatkozott a száma azoknak, akik gonosz akarattal bosszantották, és nem tudták szívlelni az Úr parancsait. Az Úr szavával elzárta az eget, és három ízben tüzet hozott le az égből. Ilyen dicső volt Illés a csodáival!”

Zsolt 79

„Uram, seregek Istene, meddig haragszol még néped könyörgése ellenére? Könnyek kenyerével etetsz minket és bőséggel adod nekünk italul a könnyet.”

Számomra nem követendő példa az, aki tüzet és éhínséget hoz másokra. Mitől lenne dicső az ilyen tett? Az már inkább követendő, aki kiengeszteli az apa szívét fiával.

Sajnos az emberek egy része Istent olyan tulajdonságokkal ruházza fel, amilyen a saját lelkülete. Gonosz, rossz tetteiket „Isten akaratával” teszik legálissá. Pedig Isten nem a mindent elpusztító, hanem a teremtő. Hisz Jézus azért jött, hogy elmondja és megmutassa, hogy amilyen Istent hirdettek az embereknek, az nem létezik. De van egy Mennyei Atyánk, akinek a gyermekei vagyunk, aki szeret minket. Az Ő végtelen, önfeláldozó szeretete semmihez sem fogható.

A mi értelmünkkel nehezen fogjuk fel, hogy létezik a mi kicsinyes dolgainknál nagyobb.

A történelem folyamán sajnos sokszor meg lehetett tapasztalni „Isten ítéleteit” ami bizonyos emberek ítélete volt. Sajnos manapság is sokszor találkozom olyan emberrel, aki nem meri felvállalni a saját döntését, hanem Istenre hivatkozik.

Isten akarata nem lehet rossz! Ő szeret minket és jót akar nekünk. Ő megbocsájtó és nagylelkű.

Horváth Péter, *Érd*

2016. december 11. – Advent 3. vasárnapja
Mt 11,2-11 – Második üzenet: új világ

A próféta felforrósította a langyos vallási közéletet. Még hogy megváltozni? Ez kemény dió mindenkinek, és ő is elbizonytalanodott. Vajon Jézus, akinek ő az előfutára, valóban az, akinek ő beharangozta? Akinek előkészítette az útját, akit megkeresztelt, aki felett ő is hallotta Isten igenjét? És ott a börtönben – mert könnyen börtönbe kerül, aki a vallási és világi rend és a hatalmasok által felügyelt emberi hitek felett ítéletet mer mondani – nem tudta, mi is történik valójában odakinn a városokban és a falvakban. Van-e változás, vagy minden szépen visszakerült a régi kerékvágásba?

És Jézus változást hozott. Nemcsak az emberi szívekben, hanem megmutatta azt is, hogy milyen lesz az élet, ha az ember leveti a páncélját az Isten teremtő ereje előtt. „Teremts bennem tiszta szívet, ó Uram!” – óhajtjuk a közösségi énekekben, és kifejezzük a vágyat, hogy teremtésünk nem befejezett, most is történik. Ha hagyjuk! Az ember istenélménye ott kezdődik, ha megérti: teremtése zajlik, és aktív részese lehet. Hiszen Jézus azt is üzeni: Legyetek tökéletesek, mint Mennyei Atyátok tökéletes! Tehát van mód a változásra, az új felismerésre! Ebben sem vagyunk egyedül, magunkra hagyva. A dolog működik, és az élet minden területét érinti. Épül a város a hegyen!

Mert Jézus világa új világ. Jézus is hangsúlyozza, Pál is új teremtésről beszél. Mi Jézus új világa? Mi az, amiről ő beszél?

1. Természet: a természet bukott állapotából visszatér a tökéletesbe. A Paradicsom újra a földre költözik, és az Éden kapui újra megnyílnak.
2. Társadalom: a háborúk, viszályok megszűnnek. Az emberek Isten kegyelmén alapuló közösségekben élnek, ahol nem lesz szükség törvényekre és büntetésre.
3. Kapcsolatok: az emberek lélektől lélekig kapcsolódnak egymáshoz, vagyontól és társadalmi rangtól függetlenül.
4. Pszichológia: az egyéneket elsősorban az Isten iránti szeretet és az Isten gyermekei iránti szeretetből fakadó méltóságérzés motiválja majd.
5. Érzelmek: a harag, a félelem és a kétely helyett az emberek közvetlenül érzékelik majd a feléjük áradó szeretetet és azt, hogy biztonságban és áldásban van részük.
6. Viselkedés: Az emberek nem bánnak többé rosszul egymással. Viselkedésük békés és szeretetteljes lesz, nem csupán a közvetlen családtagokkal, hanem az idegenekkel is.
7. Biológiai: a pszichoszomatikus betegségek megszűnnek, a halálfélelem átadja helyét a várakozás és a találkozás izgalmának.
8. Metafizika: Isten nem tartja magát többé távol a világtól és az emberi történésektől, hanem jelen lesz a földön.

Micsoda távlatok ezek, szinte követhetetlenek! De kell róla álmodoznunk, hiszen mindig a következő lépést kell megtennünk mindehhez. Ahogy Dombi Feri bácsi mondta az Isten Országáról: „Nappal érte dolgozom, éjjel róla álmodom.”

Garay András, *Dunakeszi*

2016. december 12. hétfő

Szám 24,2-7. 15-17a ; Zs 24 ; Mt 21, 23-27

„Kicsoda ez a dicsőség királya? Az erős és hatalmas Úr, az erős hadakozó Úr.”

„Micsoda hatalommal cselekszed ezeket? És ki adta néked ezt a hatalmat?”

Ahogy olvastam a mára kijelölt bibliai részeket, kérdések egész sorát találtam, amikre hol van válasz, hol nincs. Ahol akad válasz, azzal meg nem mindig értünk egyet.

Mindig akad kérdőjel saját életünkben is. „Hogyan kerülhetném el?” „Hogyan béküljek ki vele?” „Hogyan segíthetnék rajta?” „Hogy fogom én mindezt megoldani?”

Ha kapunk is innen-onnan tanácsot, mindig nekünk kell megtalálni a válaszokat.

Jézus a kérdésre kérdéssel felel, és mindig jól kérdez, ahogyan egy jó pedagógushoz illik. A hatalmát megkérdőjelezők fix, instant választ várnak. Vagy ha lehet, támadhatót.

Eszembe jutott a pásztorbot, aminek görbe végét az elkószálni készülő bárány lábába akasztja a pásztor. Mint a horog, amivel emberhalásszá váltak a tanítványok.

Nem kell félnünk a kérdőjelektől. Aki keres, annak kérdeznie is kell. „Ilyen az őt keresők nemzetsége.”

Ha most kérdeznék Tőle, vajon miben várnám tanácsát?

S vajon mit kérdezne Ő most tőlem?

Molnárné Király Márta

2016. december 13. kedd

Mt 21, 28-32

Elsőre nehéz megemészteni ezt a példabeszédet. Felmerülhetnek a jogos kérdéseink:

Aki egész életében Isten szolgájaként él, és hitét megvallja, azt miért előzheti meg az utcanő és a vámos??

Mitől lesz jobb az, aki csak később vallja meg hitét, és később bánja meg bűneit??

Befektetett energiáim, számtalan imám mind-mind felesleges fáradozás, és elpazarolt idő csupán??

Emberi mértékkel mérve túl hosszú és rögzös az út a Mennyei Országáig. De szó sincs arról, hogy Jézus ezzel a példabeszéddel a hívő embert ostromozza!

Arról van szó, hogy akinek hite csak külsőségekben mutatkozik meg, az ne várjon bőséges szüretet...

Mit ér a hangos szavú imák sokasága, ha nincs mögötte tett?

Mit ér a látványos bűnbánat, ha nincsen mögötte valós megbánás?

Mit ér a lelkiismeretet elhallgattató nagyvonalú adakozásunk, ha otthon még egy jó szavunk sincs a másikhöz?

Az apróságoknak tűnő jócselekedetekkel többet használunk, mint a látványos szétkürtölt tetteinkkel, önmagunk és lelkiismeretünk hiú "vállon veregetésével".

Ha a hitünk nem mutatkozik meg tetteinkben, akkor hiába az egész cirkusz!

Azáltal kerülhetünk közelebb Istenhez, ha önmagunk fényezése helyett a másik embert magunk elé helyezzük a sorban.

Istenem, segíts minket ebben! Ámen.

Horváthné Király Lilla, *Érd*

2016. december 14. szerda: Keresztes Szent János ünnepe

Iz 45,6b-8.18.21b-25; Zs 84; Lk 7,18b-23

Harmatozzatok, egek a magasból, hulljon igazság a fellegekből!

A mai igehelyek vezérfonala a jeleken és a tanúságtevésen nyugszik. Az Ézsaiás részben az igaz, egyedüli és szabadító Isten, aki világosságot alkot és jólétet szerez nekünk, saját maga mellett tesz tanúságot. A zoltár éneke mintegy előhírnöke az Isteni kegyelemnek, azaz a Fiú Isten földre születésének, aki által az irgalom és az igazság megtestesül. Az evangéliumi részben Jézus a gyógyításait emeli ki.

Jézus élete azért volt történelemben gazdag és intenzív, mert ő folyamatában és életvitel-szerűen tett tanúságot Isten szeretetéről. Tanításban, gyógyításban, példamutatásban, és erre tanított minket is. A hétfő lehetett a lelki bajok oldásának napja, a vasárnap a tanításé, a szerda a testi bajoktól való megszabadításé. Ezért, mikor János tanítványai megkérdik őt, hogy adjon magáról tanúságot, aznapi cselekedeti *hangsúlyát* állítja eléjük bizonyossággal.

Az adventi időben most mi is megkérdjük: Jézus-e a megígért Megváltó, vagy mást várunk? Isten most a mi személyes válaszunkra, a mi hitvallásunkra vár. Nem várakozhatunk örökké, mert nem a várakozás a cél, hanem a megérkezés.

Adventi utunk mai állomásán megemlékezünk Keresztes Szent Jánosról, a kármelita rendet megújító reformerről, Avilai Szent Teréz gyóntatójáról.

Nekem van-e Bokor-megújító gondolatom, készítem, tettem? Én vagyok-e valaki(k) lelki atyja, támasza, vezetője?

A TE mai napodnak, gondolataidnak, szavaidnak, cselekedeteidnek hol volt a *hangsúly*, mivel igazolták, hitelesítették hovatartozásodat?

Tegyünk tanúbizonyosságot cselekedeteinkkel, életünkkel - egész lényünkkel!

Adj, Uram, ehhez tiszta szívet, látó szemeket, halló füleket, bölcsességet és bátorságot!
Ámen!

Magyar Jani, Székesfehérvár

2016. december 15. csütörtök

Iz 54,1-10; Zs. 29; Lk 7,24-30

Sokszor komoly fejtörést okoz egy-egy igerész teológiai kibontása. Mit is jelenthetett akkor, és mit üzen a mának Atyánk éltető igéje, szava. Most advent csendességében, szemem lehunyva: a maga tiszta egyszerűségében szeretném látni, átérezni Izajás próféta bizonyosságát.

Ő is ember volt, megküzdötte élete kihívásait éppúgy, mint bárki más. Mégis micsoda lánggal közvetíti Isten szavát! Micsoda példaértékű ráhagyatkozás tanúsítója! Csupa lelkesítés, biztatás minden szava: „Zengj éneket, ...ujjongj, ...tedd tágassá sátradbán a helyet, ...ne félj”. Átsugárzik szavain, hogy hisz az Úrnak, nyitott szíve látja Őt. Pont, mint János, aki szent elhivatottsággal „egyengeti az utat”, követi lelke, Istene hívó szavát.

- No és a mi hitünk hogyan áll ebben a Jézus utáni kegyelmi időben? Hozott-e Jézus világgosságot személyes életünkbe? Élete és példamutatása változtatott-e a gondolkodásunkon? Lángol-e a szívünk az Ő tanításán?

Mert ha csak világi értékrenddel közelítünk életünk összefüggéseihez és Jézusunkhoz, bizony az könnyen tévútra vihet minket. (Lásd: a hegyi beszéd tanítását: Ha igaz voltotok fölül nem múlja az írástudókét és a farizeusokét, nem juttok be a mennyek országába. Mt.5:20) Élő, nyílt szívű kapcsolat nélkül olykor tiszteletlennek és megbotránkoztatónak is láthatnánk Jézusunk viselkedését. Lásd a farizeusok és az írástudók meghiúsították magukban az Isten szándékát, ők nem keresztelkedtek meg Jánosnál, mint a nép. Rangjuk és hatalmuk megkeményítette szívüket, felülírta értékrendjüket.

- Vajon a mi hétköznapi felelősségi körünk, egónk apróbb sikerei nem tesznek érzéketlenné mások szükségleteire? Jelen van életünkben a figyelmesség, a tapintatosság, az előzékenység és a türelem? Mennyire tudjuk gyümölcsoztetni a hitünk?

Jézus keményen fel is teszi kérdéseit hallgatóságának, s mindnyájunknak az elvárásainkkal kapcsolatban. „Mi célból mentetek ki a pusztába?” Lk 7:24.

Visszatekintve azonban Jézus szavainak előzményeire láthatjuk, hogy az Örömhírt és az utat feltáró Hegyi beszédre sokan jöttek Jézushoz, „...hogy hallgassák őt, és gyógyulást nyerjenek”. (Lk 6,18) Érinteni akarták őt, mert „erő áradt ki belőle és mindenkit meggyógyított” (Lk 7,19). Mert az emberek már csak ilyen „tamáskodóak” (Értsd: Jn 20,25). De az igazolás a tisztán látó szívből jön, ami nyitott. Jánoshoz is olyan üzenetet küldött Jézus, amelyből önmagának kellett felismernie benne a megváltót, evangéliumában az ÉLET-et. „...Vakok látnak, sánták járnak, leprások megtisztulnak, süketek hallanak, halottak föltámadnak, a szegények pedig hallgatják az evangélium hirdetését. Boldog, aki nem botránkozik meg bennem.” (Lk 7,22). Valahogy így vagyunk ezzel mind. Nem spórolhatjuk meg ezt a belső utat, mely a felismeréshez vezet. Az Emberfia kimondatlanul fedi fel magát, a befogadó szívre bízva a választ.

- Kész vagyok nap, mint nap magamba fogadni az engem körülvevő csodákat és szükségeket? Adott esetben meg is dicsérem embertársamat? Netán egy őszinte mosollyal is megajándékozom?

Aztán a néphez fordulva Jézus, próbálja ráébreszteni hallgatóságát, vajon ők nyitottak-e? Felismerték-e Jánosban a „követet”, aki előkészíti a Megváltó útját? Befogadó kíváncsisággal

várták vagy nagyon is konkrét elképzelésekkel? A nép elvárása felé hajló „nádat”, előkelő és köztisztelőben álló prófétát vártak esetleg? Hisz a közfelfogás szerint Isten kegyeltjének, sőt küldöttjének bizonyára világi téren is jómódúan áldottnak kell lennie. Ám az embernek tetsző kép helyett, Istennek kedves prófétát kaptak, aki mentes az efféle hiúságoktól, mégis: „...asszonyok szülöttei között nincs nagyobb, mint János. De aki legkisebb a mennyek országában, nagyobb, mint ő” (Lk 7,28).

- Mennyire is vagyok elfogult az életben? Vannak-e előítéleteim? Ítélezem-e külső alapján? Személyválogató vagyok?

Igen, esendők vagyunk mind. Ítélezünk akaratlanul is és rosszabb esetben még hangoztatjuk is. Passzívan szemléljük, hogy sok testvérünk él Istentől (önmagát) elzárt néma látszatbiztonságban vagy nagyon is kétségbeesett kiszolgáltatottságban hibát hibára halmozva. És még jó hosszan sorolhatnám legszűkebb környezetünktől társadalmunkig a kétségbeesésbe hajszoló tényeket, DE a jó hír, hogy nekünk Örömhírünk van. Jézusunk van, akiben Atyánkra bízhatjuk magunk, aki a kétséget egységgé kovácsolja! ♥

Ahogy Izajás ragyogtatja ránk: *Izrael Szentje (lesz) a Megváltód, ...örökre szóló irgalommal megkönyörülök rajtad, ...az én szeretetem nem hagy el soha!*

Hát „adjátok meg az Úrnak a nevét megillető dicsőséget, és szent udvarában imádjátok az Urat!”

Skutovits Hajnalka, *Nőtincs, Biblia Kör*

2016. december 16. péntek

Jn 5,33-36

„Jánoshoz fordultatok, s ő tanúságot tett az igazságról. Mindazonáltal nincs szükségem emberek tanúságtételére, csak azért mondom ezeket, hogy üdvözljétek. (János) égő és világító lámpa volt, de csak ideig-óráig akartatok a fényében gyönyörködni. De nekem olyan bizonyágom van, amely felülmúlja Jánosét: tetteim, amelyeknek a végbevitelét az Atya bízta rám. Ezek a tettek, amelyeket végbeviszek, maguk tanúskodnak mellettem, hogy az Atya küldött.”

Bizonyág, misztika, meggyőződés, felelősség.

Ahogy olvasom ezt a szentírási részt - és a környezetét -, a fent leírt fogalmak villantak fel.

Aki megvall engem az emberek előtt, arról én is bizonyágot teszek az Atya előtt - mondja máshol Jézus. Kicsit félünk ettől, mit szólnak az emberek, ha ilyen dolgokról beszélünk? Hogy kerül néha a csizma az asztalra? – gondolhatnánk. Andi néni arra tanított bennünket, hogy minden körülményben találjunk módot, hogy bizonyágot tegyünk.

János misztikus. Nem mindig értjük. Vannak dolgok, amiket nem mindig értünk meg. Kell egy bizonyos állapotba kerülnünk, hogy hasonló hullámhosszon legyünk. Azt gondolom János feltétlenül ilyen. Imádságban, meditációban, elcsendesedésben ráállhatunk a hullámhosszára. Ez feltétlenül misztikus.

„Én és az igazság – ketten legyőzhetetlenek vagyunk” – hallhattam Kovács Lacitól. Hogy a meggyőződésem az igazság, ez remélhető, illetve közösségi létben könnyebben kontrollálható. Ahhoz, hogy valami meggyőződésemmé váljon, a kincset talált ember lelkülete szükséges.

Nyilvánvaló számomra, hogy felelősségem van. Közösségi létünkben testvéreket szeretnénk megnyerni az ügynek. Nem lehetek kérész életű, bár szangvinikus személyiséggel megáldva nem könnyű ezen úrrá lenni. Felelősségem van azokért, akiket útra hívtam. Felelősségem van magamért is. Céljaim keletkeztek: szeretnék jó emberként élni, s majd jó emlékként távozni e világból. Szeretnék hű maradni Mesteremhez.

Vágó Laci, Érd

2016. december 17. szombat

Ter 49,2.8-10; Zs 71; Mt 1,1-17

Kedves Testvérem!

Ebből az evangéliumi szakaszból kihozni valami adventi mondanivalót, alighanem egy retorikai akrobatikus mutatvány (legalább is nekem). A lényegét bizonyára mindenki kihallotta a nemzetségtáblából: Jézus Izrael népéhez, Dávid nemzetségéhez tartozik, és Ő a próféták által „beharangozott”, Isten által megígért Messiás. De melyik? Papi? Próféta? Királyi? Hát persze, hogy királyi! Akár Mátét, akár Lukácsot olvassuk, ez jön ki végeredménynek (Lukácsnál inkább próféta Messiásról van szó). Mivel evangéliumot olvasunk, elvonatkoztathatunk attól, hogy a történelmi hitelességét feszegezzük. Helyette talán azt a megállapítást tehetnénk, hogy mint annak idején a zsidóknak szüksége volt a Messiásra, úgy valamennyiünk életében szükség van „Messiásra”. A zsidó nép mást várt, nem ismerte fel Jézusban az Isten fölkentjét (az Isten emberét, az emberfiát). Nekünk tanulnunk kell az értetlenségükből: meg kell ismernünk az igazi Messiást és az őt követő-képviselő „emberfiakat”. Szembesülnünk illik azzal, hogy Jézus programjának elfogadása az élet, az életünk gyökeres megváltoztatását jelenti. Kutatnunk-keresnünk kell az Isten Országa igazságait, a felismeréseinket gyakorlattá kell tennünk, és hallgatnunk kell az építő, jó testvéri szóra. Az adventi időszak kínálja magát, hogy adaptáljuk, aktualizáljuk az evangéliumot. Korunk rázós problémáira ki tudunk-e bogarászni belőle jó válaszokat? Talán megkísérlek a magam számára szempontokat fogalmazni: fáradozni a megértésen, körül nézni a házam táján, a hazám táján és néven nevezni azokat a testvéreimet, akikkel meg tudnám osztani az elképzeléseimet, aztán kezdődhet a projekt.

Merítsünk erőt az adventi készülődésből, használjuk rendeltetésszerűen az életünket és bízzunk a szerető Atyánk mosolyában.!

Miklovcz Laci, *Nőtincs*

2016. december 18. – Advent 4. vasárnapja

Mt 1,18-24 – Harmadik üzenet: a nyitott emberben megszületik Isten

Mária egy egyszerű, kedves lány volt. Szeretetten nevelték a kor szokása szerint, és természetesen arra a női szerepre, amely a férj és az anyaság körül forgott, mint egyedüli szerep ott és akkor egy nő számára, az élet természetes rendjeként. Ebbe a vágyott rendbe váratlanul kívülről beleszóltak, ha úgy tetszik, kibillentették őt a földi rendből és megszokásból. Erre az emberek általában rosszul reagálnak. Mária nagysága abban is rejlik, hogy ebben a kibillentettségben is megtalálta a nagyszerűt, azaz, hogy fia lesz. Nem harcolt ellene, nem szégyenkezett, elfogadta és befogadta. Ahogy a szöveg is írja: Isten Lelkét. Mária így archetípusa annak, hogy milyennek kell lennünk, ha kibillen bennünk a megszokott, vágyott rend. Nyitottnak, várakozónak kell lennünk – ahogyan ő volt.

Mit kellett tennie Máriának ehhez a befogadáshoz? Le kellett bontania a szokások, félelmek páncélját. És akkor a Lélek „birtokba” vette őt. A mi életünk is ezen fordul. Birtokba tud-e venni bennünket a Lélek. És ha nem, miért nem? Képes-e az ember túllépni jelenkori önmagán? Azt hiszem a kereszténységnek – és az egész emberiségnek – az tenne a legjobbat, ha ki-kí ott, ahol van, erről beszámolna, és egymást erősítenénk ebben. Nézd! Nekem így sikerült előbbre lépnem.

Olcsó lenne azt mondani, hogy az önzést kell elhagynunk. Ez az út sokkal mélyebb, egzisztenciálisabb, és sokkal tudatosabb belső utazást kíván. Az ember az önérvényesítés és az önazonosság kettős vágyának szorításában él. Miért utasítja el Jézus a kereszten a légiónyi angyalt? Pont ezért, mert az önérvényesítés (Isten vagyok, mindent megtehetek) és az önazonosság (vagyok, aki vagyok) kettős szorításában ez utóbbit lehet csak választani. Tehát *először* meg kell fogalmaznunk a saját önazonosságunkat.

Másodszor fel kell ismernünk, hogy az az érzelmi nyereség, amit mások kritizálása, másokban hibák, folyamatos ellenségkép keresése, panaszkodás jelent, sehova sem vezet. Ugyanakkor önmagam felmentése, önmagam felértékelése is ennek a hamis útnak a része. „Én nem olyan vagyok, mint az a szegény asszony” – mondjuk, érezzük mi is az élet számos szituációjában.

Jézusnak a János-evangéliumban kifejtett isten- és emberképe egészen más. Isten nem különül el tőlünk, és mi sem egymástól. A teremtettség által minden egy. Legyünk mindannyian egyek! Ez az egység kultúrája. Az elkülönülés kultúrája – az önzés kultúrája – a mai kor találmánya, és egyben tragédiája. Légy atomizált, adja ki a parancsot a fogyasztói világ – minden természetes egységbe (család, közösség, nemzet) bele kell hatolni, és atomizálni kell. Az atomizált egyedeket aztán lehet manipulálni.

Harmadszor. Nem lehet tagadni, hogy vannak olyan dolgok, amelyek rosszul esnek, amelyekről azt érzem, hogy bántanak, meghatároznak, amelyeknek áldozata vagyok. *Tolle* úgy fogalmaz, hogy egy fájdalomzsákot cipelünk életünk során, és örömmel pakoljuk bele a fájdalomainkat, szenvedéseinket, és azonosulunk ezzel a zsákkal (sokszor a keresztényekre jobban jellemző ez). Amíg a fájdalomzsákot le nem tesszük, ugyancsak kevés esélyünk marad a Lélek befogadására. És nem mi nem férünk be a szűk kapun (vagy át a tú fokán), a zsákunk miatt akadunk fenn.

Mária önazonos maradt, megvalósította az egységet, és letette a fájdalomzsákját.

Garay András, *Dunakeszi*

2016. december 19. hétfő

Bir13,2-7,24-25a; Zs70; Lk1,5-25-

Mindig örömmel tölt el, ha párhuzamot találok egy ószövetségi és egy újszövetségi igeszakasz között. Így adatott, hogy a Bírák könyve és Lukács evangéliuma között párhuzamot vonhatunk.

Jézus, bár tiszteli a hagyományokat, túllépve rajta sűríti a parancsokat (szeretet parancsolataivá) és kiterjeszti azt ellenségszeretetté.

Mind a Bírák könyvében, mind Lukács evangéliumában a meddőség (gyermektelenség) kerül középpontba. A Bírák könyvében Mánoah felesége meddő volt. Gyermektelen volt Lukács evangéliumában Zakariás felesége, Erzsébet is. Mindkét esetben az Úr angyala megjelent és gyermeket ígér és ad idős koruk ellenére mindkettőjüknek. Így születik meg Sámson, aki egy életre Isten embere lesz. És micsoda utód születik Zakariás és Erzsébet gyermeke személyében, Jánosban, aki nem kisebb küldetéssel jön a világra, mint Jézus útjának egyengetője, elővezetője.

Meddőség? Gyermektelenség? – ilyen idős korban? Ami a mi számunkra lehetetlen, az Istennek lehetséges. „Az én gondolataim nem a ti gondolataitok, az én utaim nem a ti utaitok”. A meddőség nagy csapás az egykori zsidó házasságokban, éppúgy, mint napjainkban is. Az „utódláson” múlik az evangélium valóra válása és Isten Országának megvalósulása.

Istenem, adj nekünk felelős életet, jól nevelt utódokat, akik nyílt szívvel állnak neki Isten Országá építésének. Ámen.

Vassné Pálfia Judit (*Nőtincs BK*)

2016. december 20. kedd

Lk.1:26-38.

„Íme a szűz méhében fogan, és fiút szül”

A mai evangélium Máriáról szól: angyali látogatásról, szűz fogantatásról, feltétel nélküli igent-mondásról, illetve Istennek való odaadottságról – valakiknek megmosolyogni való nem valóságos eseményekről, valakiknek lényegtelen eseményekről, valakiknek szívmelegítő, bensőséges és megható történésekről, valakiknek az Isten emberré levésének drámai pillanatairól. Sokfélék vagyunk, de egyben közösek: karácsonyra készülünk, amely nemcsak Jézus születésének, hanem Mária szülésének is az ünnepe. Az ünnepre készülés fényében tegyük fel magunknak a kérdést: „Ki nekem Mária?” A Vele való kapcsolat milyen szerepet tölt be az életemben? Ha már nincs földi édesanyám, eszembe jut-e, hogy égi édesanyám van!

Sokunknak eszünkbe juthat, mert átéltük azt a csodálatos érzést, amikor egy új élet megfogant bennünk, általunk és belőlünk növekedett, majd megszületett a világra. Mária is várandós volt Jézussal, magában hordta Jézust, majd anyaként megszülte Őt a világra. De azóta eltelt 2000 év. Mi dolgunk van nekünk ezzel?

Hiszem azt, hogy a Karácsony nem csupán emlékezés egy 2000 évvel ezelőtti eseményre, hanem minden évben egy kiemelt időszak arra, hogy valami fontos dolgot egyre jobban átéljen az ember. Mivel ünnepkor a Föld és az Ég kicsit összeér – több segítséget és indíttatást is kapunk hozzá!!! Karácsonykor átélhetjük nemcsak a testi szülés-születés, hanem a lelki születés, az újjászületés belső élményét és átélhetünk egy sajátos „Mária élményt” is.

Hiszem azt, hogy mindnyájan várandósak vagyunk Krisztussal, mert magunkban hordozzuk Őt. Bennünk van Krisztus – Krisztushordozók (Krisztoforosz) vagyunk! Hiszem azt, hogy ebben közösek vagyunk, és egyet gondolunk. Nem is ez a kérdés, hanem az, hogy világra tud-e születni Krisztus általam, általunk? Megnyilvánul-e a világnak a bennünk lévő Krisztus általam, általunk? Érvényre jut-e általam a krisztusi minőség, vagy elnyomja az önző én-em?

Karácsony üzenete számomra az, hogy **Máriává kell lennem!** Krisztoforosszá, Krisztushordozóvá kell válnom, és valóra váltanom a szavakat, melyeket Pál így fogalmaz: „Nem én, hanem a Krisztus énbennem”. Vagy Keresztelő János: „Neki növekednie kell, nekem pedig kisebbednem”.

Testvérem – legyél az a „Mária”, aki várandós Jézussal – és nem vetél el, hanem világra hozza magából a krisztusi minőséget, az agapét! Amen.

Mikloviczné Panni, *Nőtincs*

2016. december 21. szerda

32. Zsoltár

„Ujjongjatok az Úrban igazak! ...dicsőítsétek az Urat citerával! ...mert az Úr szava igaz, minden tette hűségét tükrözi...”

A mai adventi nap alaphangja az öröm. Ez az öröm a megváltott, bűneitől szabadult emberiség derűje.

Ha bűneink, hétköznapi gondjaink, megrögzött rossz szokásaink alatt görnyedünk, ha tele vagyunk indulatokkal, haraggal, ha nem tudunk megbocsátani, örömtelen az életünk.

A mai nap azt hirdeti, hogy van szabadulás!

Az Úr biztosan eljön, már közel van!

Milyen jó a kisgyerekeknek, akik biztosak benne, hogy eljön hozzájuk a Mikulás, a Kisjézus, és nagy bizalommal várják a találkozást. Mennyire szeretnének jól felkészülni, hogy jónak találják őket.

Ezt a gyermeki sóvárgást várja tőlünk is az Isten.

Minket sokszor becsaptak, ezért közömbösek, hitetlenek lettünk, és már örülni sem tudunk.

Megváltónk hűséges, nem csap be: Merjünk bízni benne, és elnyerjük az örömet és a békét!

Dr. Kéthelyi Marika, *Budapest*

Dec. 22. csütörtök

1Sám 1, 24-28; 1Sám2,1-4,8; Lk 1,46-56;

Teremtő Istenem!

Az adventi időszak vége felé közeledünk, s a szentírási idézet Mária szavaival arról énekel, hogy ujjong a lelke, mert nagyot tett vele az Isten: elhalmozta kegyelmével s a Megváltó anyjává tette.

Rövidesen megszüli gyermekét, Jézust, akinek születését karácsonykor immár kétezer éve ünnepeljük. Mária hálaénekében visszatekint az ószövetségi szentíráásra, mely a hatalmas Isten cselekedeteiről, jótéteményeiről is említést tesz. A Teremtő Isten irgalmasságát mi is nap, mint nap tapasztalhatjuk, ha Vele vagyunk és megpróbálunk az Ő irányítása szerint élni.

De vajon ezt mennyire tudjuk megtenni, és vajon minden esetben ráhangolódunk-e?

Szoktam-e kételkedni az Úr hozzám intézett szavában?

Tudok-e hálát adni azokban az esetekben, amikor meghallottam az Úr hangját?

Uram! Ebben a mai ellehetetlenült világban nehezebben halljuk meg szavaidat, számtalanszor kísértésbe esünk, megpróbáljuk megideologizálni gondolataidat.

Add, kérünk a tisztánlátás és a hálaadás lehetőségét mindnyájunknak! Ámen.

Aczél Géza, Halásztelek

2016. december 23. péntek

Mal 3,1-4.23-24; Zs 24; Lk 1,57-66

Elküldöm követemet, aki egyengeti előttem az utat.

A zsidó nép, várakozásban élt.

Erzsébet és Zakariás egy gyermeket vártak és reméltek.

Idős korokra ígéretet kaptak, és a remény feléledt.

Jó, ha az embert várják. Nem mindig jó várakozni.

Tudok hittel várakozni?

Mindannyian feladat-batyuval jövünk a világra.

Erzsébet és Zakariás, a Keresztelő szülei tudtak lenni.

A Keresztelő az Útelőkészítő tudott lenni, és meg is tudott halni azért, amit feladatul kapott.

Vajon én tudom, hogy mi a feladatom?

Meghoztam-e a döntésemet és a mindennapi kis döntéseimet, meghozom-e a feladatom (CSAK AZ ENYÉM”) érdekében?

A zoltáros azt írja: „Emeljétek fel a fejeteket!”

Zakariás önmagára nézett - Már öregember vagyok - és nem hitt.

Az öregség reménytelenség?

Mi lehet a jelenlegi életem gyümölcse?

Élhetek gyümölcs nélkül?

Ha felemelem a fejem Istent látom, és van remény!

A mindennapi reményünket add meg nekünk ma! Ámen.

Aczél Márti, Halásztelek

2016. december 24. szombat

Lk 1,67-79.

„Félelem nélkül szolgáljuk őt, szentségben és igazságban... életünknek minden napján”

A mítosz történet szerint Zakariás és Erzsébet igazak voltak az Úr előtt. Az igazak, a legjobbak is lehetnek hitetlenek és értetlenek az Isten előtt. Ahol az ember nem hisz Isten „szavának”, a megérzett, megértett üzenetének, ott jelenik meg a jeleket váró hitetlenség. A hitetlenség elnémítja az embert.

– Számptalan esetben ismétlődik napjainkban is: hitetlenkedünk, jelet kérünk, elnémulunk, szólni sem tudunk. Az Istennek ilyen hitetlen és értetlen emberekkel van dolga! Mégis tőlünk vár valamit: legyünk tervének valósítói!

Keresztelő János születése örömet hozott a hegyvidéki otthonba. Erzsébet örült, mert teljesült kívánsága, megszűnt a szégyene. Megszólal a néma apa!... A szomszédok érzik, hogy valami titokzatosság lengi körül a gyermeket.

– Isten beteljesíti a várakozásokat, de az emberek nem értik. Örülnek, amíg csak az események kedvező külsejét látják, de megdöbbennek, amikor Istennek valódi szándékát fedezik fel: a saját személyükre szabott tervről vesznek tudomást!

Zakariás Isten dicsőítésébe kezd. Az Isten irgalmas! Az emberiség megváltó reménye érkezik. A „Fény” (mi már tudjuk: Jézus!) mutatja a boldogság útját. Az Isten irgalma aktiválja az embert arra, hogy keresse, megteremtse a békét önmaga és környezete számára. Az Isten úgy és akkor ad békét, ha elindulunk a békesség útján!

Karácsony vigíliáján vissza kellene tekinteni a négyhetes készületre, és számba venni, miként sikerült kicsit jobba lenni. Szoktam jeleket kérni? Milyen hitetlenkedéseim vannak? Sikerelenségeim elnémítanak? Világos előttem, hogy mi az Istentől nekem szánt út? Elindultam már? A külsőségek vagy a belső történések mozgatnak?

Horváth Józsi, *Tata-Táska*

Ady Endre: Az Úr érkezése

Mikor elhagytak,
Mikor lelkem roskadozva vittem,
Csöndesen és váratlanul
Átölelt az Isten.
Nem harsonával,
Hanem jött néma, igaz öleléssel,
Nem jött szép tüzes nappalon,
De háborús éjjel.
És megvakultak
Hiú szemeim. Meghalt ifjúságom,
De őt, a fényest, nagyszerűt,
Mindörökre látom

